

рода и родствените взаимоотношения. Но, както бе казано по-горе, “ескимо” структурата на ромското родство показва обратното – една по-голяма независимост на нуклеарното семейство и по-високото му значение във функционалните механизми на ромското общество. Нещо повече, това може да се проследи дори чрез терминологичния апарат на ромския език, свързан с етническата идентичност. На практика “*ромá*” може да се преведе на български език не просто като “цигани”, но също така и като “съпрузи”. По този начин се откроява един особен социален феномен – брачният статус е трансформиран в групова идентичност.

В социалните науки ескимо терминологията бива приписвана от една страна на примитивните общества, занимаващи се с лов и събиращество, от друга – на високо индустриализираните общества. При първите, природните ресурси са в недостатъчно количество и съществува силна конкуренция от която зависи оцеляването на групата – споделянето на ресурсите е споделяне на глада и съответно умираването на цялата група. При втория тип общества е на лице висока степен на индивидуализация, а социалните мрежи се формират и разрастват в най-голяма степен в зависимост от професионалното развитие на индивида. В този случай конкуренцията е за определена социална позиция, носеща различни видове взаимосвързани блага – власт, пари, информация.

Изследванията на традиционните ромски икономически стратегии обаче, не позволяват циганите да бъдат класифицирани нито като примитивно племе на ловци и/или събирачи, нито като високо развито индустриално общество. Изследователите обикновено открояват техния предмодерен начин на поминък, обвързан с практикуването на определен занаят (*Маринов 1962, Георгиева 1966, Марушиакова & Попов 1993*). Видът на практикуваните от циганите занаяти позволява на изследователите да класифицират начина им на живот като “Паразитиращ помадизъм” (*Cozannet 1973:41*). Казано с други думи, традиционните ромски икономически стратегии представляват дейности в сферата на услугите, засягащи предмодерното общество и едно по-ниско стъпало на технологичното развитие. Но подобен начин на прехрана е свързан с продаване на съответната дейност – калайдисване, копанарство, кошничарство – на определен кръг от потребители в определен интервал от време. Така се поражда специфичен парадокс на занаята – децата на занаятчията усвояват занаята, помагайки му, но достигайки брачна възраст те създават свои семейства, които се препитават, практикувайки същия занаят и конкурирайки стария занаятчия. По този начин едно разширено семейство или роднинска група съдържа в себе си прекалено голям брой единици, които се конкурират за определено количество потребители. Запазването на голямата родова група – както при ловците и събирачите – би означавало споделяне на глада и обикновено достатъчно възрастните индивиди се отделят от първичното си семейство, създавайки свое